

Chương 53

Bây giờ là tuần cuối cùng của tháng Chín và Ellie có cảm giác hồi hộp của người chuẩn bị đi nghỉ. Tiết trời cuối thu đến thật đúng lúc, bầu trời trong xanh không một gợn mây. Nàng và Zack đang trên đường tới Perranporth. Cuối cùng chuyến đi cũng đến và mục khó nhất là kiềm chế sự phấn khích của nàng. Nếu Zack may mắn biết rằng nàng đang mong đợi chuyến đi này thì... ừm, chắc anh sẽ sợ chết khiếp. Có thể trong cơn hoảng loạn, anh sẽ vuron người ra mở tung cửa trước của chiếc Mercedes và tổng nàng ra ngoài mất.

Nhưng anh không biết và anh sẽ không bao giờ biết. Ellie tựa mình trên ghế rồi ngả lưng ra sau, tận hưởng cảm giác ánh nắng chiếu lên mặt và nhìn cảnh vật vụt qua khi hai người tăng tốc trên đường M4. Elmo đang say ngủ ở băng ghế sau. Geraldine, giờ đã được ra viện và đang hồi phục rất nhanh tại nhà chị gái ở Exeter. Roo và Todd thì đang đắm chìm trong tình yêu đến mức chả lúc nào tách nhau ra được; hết như một cặp nam châm không thể tách ra. Hay nhất là, mẹ của Todd đã gặp Roo và hai người lập tức có cả tình với nhau. Maria cũng phát cuồng về cô bạn gái mới của con trai mình y như Todd, bà đã lên kế hoạch tổ chức một bữa đại học để giới thiệu Roo với tất cả những người quen biết.

Họ đã bỏ lại Berkshire ở phía sau. Sau lưng nàng, Elmo khịt khịt mũi trong giấc ngủ, hai chân nó giật giật khi đuổi theo mấy con bò câu London trong giấc mơ. Đúng là một chú chó thành thị. Ellie lấy ra một túi kẹo dẻo và mời Zack. “Anh ăn không?”

“Cảm ơn cô. Cô tìm cho tôi viên màu xanh lá cây được không?”

“Màu xanh lá cây á? Thật không đấy?” Nàng cau mày. “Anh có chắc không?”

“Có. Sao vậy?”

“Chả ai thích viên màu xanh lá cây cả! Đây là viên anh sẽ ăn khi tất cả những viên khác hết nhãn. Anh phải thềm lăm ấy nhỉ.”

“Tôi thích màu xanh lá cây,” Zack nói.

“Ừm, thế thì anh đúng là lập dị đấy. Nhưng cũng có ích.” Ellie tìm thấy một viên và đưa anh. “Anh thích thì ăn hết cả mấy viên vàng nữa nhé.”

Anh nhìn nàng. “Joe thích viên màu gì?”

“Chịu. Tôi chưa bao giờ mới anh ấy ăn kẹo dẻo cả.”

“Lâu lâu tôi cũng chưa hỏi, chuyện hai người thế nào rồi?”

“Tốt.” Ellie lấy cho mình một viên màu đỏ. Viên màu này là ngon nhất.

“Tôi qua hai người có gặp nhau không?”

Nàng gật đầu, may mà có chiếc kính râm và viên kẹo trong miệng. “Ừmm.”

“Ừm, hay nhỉ.” Zack chờ đợi. “Vì trên Twitter sáng nay anh ta đã post một tấm ảnh chụp tại một buổi tiệc lớn tối qua ở khách sạn Beverly Hills.”

Ellie ngừng nhai. Lộ rồi. Zack nói thêm, “Mà cái khách sạn đó ở Beverly Hills luôn.”

Ừm, việc này sớm muộn rồi cũng sẽ xảy ra. Nàng nhai nốt viên kẹo và nuốt. “Tôi cứ tưởng anh không dùng Twitter.”

“Tôi đâu có dùng. Hôm qua Joe gửi email cho tôi. Chỉ là bạn bè liên lạc với nhau, báo cho tôi biết tình hình ở LA như thế nào thôi. Sau đó, tôi khá là tò mò.” Anh tỉnh khô nói. “Cô đâu cần phải lên Twitter mới tra cứu được ai đó.”

Nàng thở dài một tiếng, nghịch nghịch cái khóa túi. Chỉ là lời nói dối nhỏ vô hại thôi, nhưng dường như số phận đã định lúc nào nàng cũng sẽ bị phát hiện.

“Lời khuyên hữu dụng này,” Zack nói. “Sau này, có lẽ cô nên báo trước với người trong cuộc để người ta biết nên nói và không nên nói cái gì.”

“Tôi sẽ làm thế.” Cảnh vật vẫn vùn vụt trôi qua; hai người đã đi qua ranh giới của hạt Wiltshire.

“Đáng ra cô có thể nói với tôi, cô biết đấy.” Nàng có thể cảm thấy anh đang nhìn nàng qua khóe mắt. “Sao cô không nói?”

Vì em phát điên vì anh và em không muốn biến mình thành con ngốc. Và mọi việc sẽ đơn giản hơn nếu anh nghĩ rằng em đang hẹn hò ai khác.

Ellie nói thành tiếng, “Thì tôi cũng ngượng mà...” Thật khó diễn đạt. “Ngay từ đầu anh đã có vẻ không đồng tình chuyện của tôi và Joe. Nên chuyện đó làm tôi thấy tệ lắm. Giống như khi anh mười sáu tuổi và mẹ anh cảnh báo là đừng có dính đến thằng nhóc hư hỏng trong khu. Thế mà anh vẫn cứ bập vào hấn, rồi hóa ra hấn là một con ác mộng, làm trái tim anh tan nát, coi anh như cỏ rác và cặp kè với lũ con gái sau lưng anh. Nhưng anh không dám thú nhận với mẹ anh là bà đã nói đúng.”

Zack trông không có vẻ gì là thích thú. “Joe làm trái tim cô tan nát sao?”

“Không, ôi không! Đến phút cuối chúng tôi vẫn vui vẻ, chỉ là không hợp mà thôi. Chưa đủ hợp.” Liệu anh có hiểu nếu nàng nói ra điều này không? Ellie thử. “Anh ấy chỉ tầm tám điểm.”

“Không phải tôi không ưa Joe. Anh ta là người tốt.” Zack cúi đầu. “Giờ vẫn vậy. Nhưng tôi có thể thấy anh ta không phải tí người hợp với cô.”

“Ừm.” Nàng ngay lập tức chống chế. “Không phải anh ấy đá tôi, anh biết đó. Anh đã rủ tôi tới LA cùng anh ấy.”

“Sao cô không đi?”

“Ừm, thì tôi làm việc cho một anh chàng. Tính cách hơi bị vô vọng. Chúa biết anh ta sẽ xoay xử thế nào nếu không có tôi.” Khá hơn rồi đấy, nàng đã làm anh cười. Nàng thấy mình nhẹ nhõm hẳn. “Chân thành nhé? Chuyện đó không bao giờ xảy ra. Anh không thể chuyển tới một lục địa khác cùng một người mà anh không chấm điểm mười.”

Lại liếc xéo, lại nhướn mày. “Vậy phải như thế nào mới được điểm mười?”

Nàng vênh mặt lên, giờ thì anh đang trêu nàng đây. “Chẳng cần phải làm gì. Chỉ cần là chính mình, thế thôi. Còn anh thì sao?” Đến lúc xoay chuyển tình thế rồi. “Cô gái hoàn hảo thì phải như thế nào?”

Hai người vừa vượt qua một chiếc xe chở dầu. Quang cảnh đồng quê lại vụt qua. Khóe miệng Zack giật giật. “Cô nào không gọi tôi là Zacky là tốt rồi.”

“**R**ồi, chuẩn bị tinh thần thôi.” Đã 5 giờ chiều, chuyển đi dài đã kết thúc và họ đang tiến về Perranporth. Zack nói, “Đôi lúc gia đình tôi hơi nhiệt tình thái quá. Nếu mẹ có hỏi câu nào vô duyên thì cô cứ lờ đi nhé.”

Bụng Ellie thắt lại. Nàng cứ ngỡ gia đình anh đã biết nàng chỉ là một người bạn. Thế mà đến lúc họ đi khỏi đường M5, Zack mới giải thích cho nàng mọi việc sẽ đơn giản hơn nếu nói với mọi người là họ mới yêu nhau. “Thế mới hợp lý. Không hiểu sao tôi lại không nghĩ đến điều này từ trước. Gia đình tôi đâu có biết giữ bí mật. Chắc chắn ai đó sẽ nói với Mya. Nếu làm cách này, chỉ có hai ta biết sự thật.”

Adrenalin tích đầy sợ hãi đang rít lên như nước có ga trong mạch máu Ellie. Mánh khóe cũ mèm phải-giả-vờ-làm-cặp-đôi nàng từng xem trong các bộ phim

lãng mạn, nhưng nó chỉ được áp dụng vào đầu phim khi cả hai người không thể nhìn mặt nhau. Phải làm việc đó khi tình cảm với sếp của mình đã to như quả núi còn anh ấy thực sự chẳng động lòng tí nào thì lại càng khó thành công.

Vài phút sau hai người rẽ vào góc phố, và nó đây rồi, nằm thụt vào phía trong, nơi cuối con phố ngoằn ngoèo. Một ngôi nhà kiểu Georgian dài ngoằng xây bằng đá xám nhạt, phủ đầy thường xuân, mái ngói đen ánh bạc và một bên là căn nhà kính kiểu cũ được chăm sóc cẩn thận. Khu vườn bao quanh thật hút mắt nhưng không quá kiêu cách. Cửa trước ngôi nhà sơn màu xanh ngọc. Hầu hết các ô cửa sổ kính trượt ở tầng một đều mở toang. Đằng sau ngôi nhà có thể thấy rõ một cái lều to màu trắng và hồng. Tất cả tạo cảm giác chào đón...

“Nhìn mấy cái cửa sổ mở toang kia,” Zack nói. “Cá với cô, bao nhiêu tiền cũng được, là mẹ tôi lại làm cháy bánh rồi.”

Anh cho xe dừng lại. Elmo đang ngồi trên đùi Ellie, sủa một tiếng mừng người quen và bắt đầu cào cào móng vào cửa kính xe bên ghế lái phụ. Ngay sau đó cánh cửa ra vào màu xanh sáng bật mở, cả một đám đông người và chó ùa ra.

Làm Beyoncé chắc là như thế này đây nhỉ?

“Chào mừng đến với gia đình tôi.” Giọng Zack tỉnh khô. “Thế nào? Cô nghĩ chúng ta làm được chứ?”

Nếu Jamie đang nhìn nàng bây giờ, anh sẽ cười vỡ bụng trước cái tình huống khó xử mà nàng đang rơi vào. Quả thật, trót đâm lao thì phải theo lao thôi, cách duy nhất là phi ra nhanh nhất có thể và diễn hết mình.

Ellie cười toe với anh. “Zacky, đừng lo, không sao đâu.”

“Con yêu, tuyệt quá, lâu lắm rồi!” Teresa McLaren ôm cậu con trai một cái thật chặt rồi quay qua Ellie. “Con chắc hẳn là Ellie. Gặp con mừng quá!”

Zack nói, “Mẹ ơi, cứ gọi cô ấy là Ấn con. Ai cũng gọi thế mà.”

“Đâu.” Ellie lắc đầu với Teresa. “Cứ kệ anh ấy, anh ấy bịa đây ạ.”

“Cái thằng hay phá quấy. Mọi người gọi ta là Tizz, nên con cũng phải gọi thế nhé.” Tizz trông thật rạng rỡ ở tuổi ngoài lục tuần, bà có mớ tóc nâu bay bay do quần vội, đôi mắt đen của Zack và một vệt bột trên trán. Bà mặc chiếc áo kẻ ngang xanh trắng cùng quần bò nhàu và có dáng người lộ ngọc như một cậu con trai. “Chúng ta cứ mong các con mãi. Giờ để ta giới thiệu con với tất cả mọi người...”

“Mẹ, sao cửa sổ mở hết cả ra thế?” Zack nói.

“Mày biết rồi còn hỏi. Nhiều việc quá, mẹ mãi nói chuyện thế là quên đặt giờ cho cái lò.” Tizz chẳng ăn năn chút nào. “Mẹ làm cháy hết đồng bánh quy khi gió rồi.”

Tối 8 giờ tối Ellie cảm thấy như thể mình đã biết gia đình Zack lâu lắm rồi. Ừm, trừ việc nàng vẫn chưa nói được hết tên với gương mặt của những thành viên trẻ trong gia đình. Bên trong ngôi nhà rất rộng rãi và thoải mái, phần trang trí nội thất là sự kết hợp hài hòa của phong cách Gothic, phong cách ngoại ô và phong cách hoài cổ. Ken, ba của Zack, vừa từ cửa hàng về, đem theo mấy gói bánh quy không bị cháy và mấy chai rượu gin Bombay Sapphire. Người ông dong dong cao, rậm nắng, ông có điệu cười giòn tan rộn rã, đôi mắt sáng màu xám nhạt lấp lánh và chiếc mũi to gồ mà Zack không thừa hưởng.

Các chị gái của Zack cũng mền khách không kém, mỗi người đều thừa hưởng nét nào đó từ ba mẹ và khiếu hài hước ồn ào. Claire tóc vàng nhất, Paula cười to và tinh quái nhất. Còn Steph, chưa đầy bốn mươi tám tiếng nữa sẽ kết hôn, là cô dâu tương lai bình tĩnh nhất bạn có thể tưởng tượng ra, đặc biệt khi hai cô con gái sinh đôi Joss và Lily cứ nhất quyết đòi đi giày thể thao cùng với váy phù dâu.

Rồi, Joss và Lily, cặp sinh đôi giống hệt nhau, đánh dấu.

Gareth, chồng sắp cưới của Steph, đánh dấu.

Con của Paula là Tom và Zaylie, một đứa tóc đen thẳng, một đứa tóc đen quăn, đánh dấu, đánh dấu.

Claire và chồng, Paul - không, Phil - có hai con gái và một con trai, Suki và Belle và... gượng đã, Lewis, đúng rồi. Đánh dấu, đánh dấu, đánh dấu.

Về lũ chó thì, đó là tập hợp náo nhiệt các giống Labrador, chó lai và chó săn, Ellie cũng không có ý định tìm hiểu xem con nào thuộc gia đình nhỏ nào. Việc Elmo đang tận hưởng cuộc sống như bây giờ là đủ.

Lúc này mọi người đã đi xuống biển để lũ chó được chạy chơi trước khi mặt trời lặn, trước khi gọi đồ ăn từ nhà hàng ngon nhất ở Perranporth. Sau đó, quay trở về nhà, mọi người ngồi ngoài ban công thắp đèn để ăn cá và khoai tây rán, uống rượu gin và bàn kế hoạch cho đám cưới.

Thật tuyệt là, một lát sau, mọi người chuyển sang nói chuyện về Zack hồi còn nhỏ.

“Nó đã bắt chị nhảy qua tường,” Claire hứng khởi tiết lộ, “trong khi bên kia tường phải có mười triệu cây tầm ma toàn gai.” Zack nheo mắt. “Trả đũa vụ chị thả mây con của sống vào ủng của em thôi.”

“Đáng đời,” Paula chêm vào. “Ai bảo em giấu cá rán vào cặp sách của chị ấy.”

“Ôi trời, chị cũng quên luôn vụ đó rồi.” Claire tức tối. “Kinh chết đi được!”

Lũ trẻ cười ngặt nghẽo. Joss, đang ngồi ở chân Ellie, ré lên, “Ngày mai con sẽ bỏ cua vào ủng tất cả các bạn ở lớp!”

“Không được.” Zack cầm miếng khoai tây trở vào cô bé. “Không hay ho và cũng không thông minh gì đâu.”

Belle lắc đầu. “Hay mà, con nghĩ thế. Và khá là thông minh đấy chứ.”

“Lúc đấy thì buồn cười thật.” Zack nghiêm mặt. “Hôm sau lúc chú đi bắt vào và bị cua kẹp ngón chân thì chẳng vui tí nào.”

“Cháu làm được,” Zaylie nói. “Cháu sẽ không bị bắt quả tang đâu. Tất cả đều nghĩ là cháu ngoan mà.”

“Trước anh thích lũ trẻ con này lắm.” Zack bế Zaylie lên lòng rồi cù chân nó.

Chưa gì con bé đã cười lăn lộn. “Cô Ellie là bạn gái chú ạ?”

“Ừ, bạn gái mới của chú đấy.”

Ellie nín thở. Giá mà đúng như thế thật.

“Cô ấy đã nhìn thấy chú không mặc quần áo chưa?”

Ôi nghĩ đến cũng đủ hoảng rồi. Ôn trời đèn đây mờ. “Cô chưa.” Ellie kinh hoàng nói trong tiếng cười giòn giã, “Ôi, không đời nào.”

“Cháu biết chú Zack có bức hình đang ngồi tổng ngồng trong bể nước.” Mặt Zaylie đắc thắng. “Trong quyển album ở phòng bà ấy, hôm gì ba chỉ cho cháu xem mà. Cô muốn cháu đi lấy cho cô xem không?”

“Mẹ, con tưởng đã bảo mẹ bỏ cái ảnh đó đi rồi cơ mà.”

Zack méo mặt đau khổ.

“Ôi con yêu, làm sao mẹ bỏ được? Trông con quá dễ thương.”

Ellie cố làm mặt nghiêm túc. “Bức ảnh chụp gần đây không?”

“Hay đây. Lúc đó anh hai tuổi. Em không muốn xem đâu.” Zack nói.

Đôi khi một cơ hội đến và ta không thể bỏ qua. Giờ nàng đang là bạn gái anh, phải không nào? “Thực ra thì,” Ellie nhìn anh ngây thơ, “em nghĩ là em muốn xem.”